

ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑΣΚΕΛΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὁδὸς Ἀλ. Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρ. Ἐσωτερικοῦ φρ. 8—Συνδρ. Ἐξωτερικοῦ φρ. 10

ἜΤΟΣ Α'

ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ

ἈΡΘ. 6

ΗΧΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κατὰ τὸ λήξαν δεκαήμερον εἶχομεν πολλὰ καὶ διάφορα, ποικίλα, σαφῆ καὶ σκοτεινὰ γεγονότα, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εὐαρεστοῦσι μὲν κάπως τοὺς νεωτεριστὰς καὶ εἰδησομανεῖς, ἱκανοποιοῦσι δὲ τοὺς περιέργους καὶ χασομέριδας, καὶ ἀνακινοῦσιν ὀλίγον τοὺς ὄμους τῶν φιλέργων καὶ φιλοσύχων, οἵτινες ἀκούμενοι νὰ εἰπωσιν;—ὦχ ἀδελφέ, ἢ — τί μὲ μέλλει—ἐξακολουθοῦσιν ἡσύχως τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν των.

Χαλεποὶ ἐν τούτοις καὶ δύσκολοι οἱ καιροὶ οὗτοι! Παντοῦ νέφη συσσωρεύονται καὶ διαλύονται, χωρὶς ὅμως ποιθεῖν καὶ νὰ συμπυκνοῦνται! Οἱ μονῦελοι δὲ πάντων τῶν διπλωματῶν καὶ πολιτικῶν διευθύνονται ἐνδιαφερόντως καὶ μεταξ' ἑαυτῶν πρὸς ποικίλα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, ἐπιμελῶς καὶ ἐξεταστικῶς μελετῶνται τὰ στοιχεῖα μέλλοντος κακοῦ ἢ καλοῦ οἰωνοῦ καὶ ἢ πολὺ ζέσις καὶ ὁ μέγας ζῆλος αὐτῶν τίκτει πάντοτε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τίκτη δυστυχῶς μεγάλα μνδενικά... ὦ! Καὶ οἱ λαοὶ ὑποφέρουσιν ἐν τούτοις, τὰ κοινωνικὰ συμφέροντα ζημιοῦνται καὶ αἱ βιοποριστικαὶ ἐργασίαι ἐλαττοῦνται.

Ὁ Ἰσπανο-ἀμερικανικὸς καὶ ἀμερικανικο-ἰσπανικὸς πόλεμος μυστηριωδῶς ἐξακολουθεῖ ἐτι καὶ μυστηριωδῶς ἀποκαλύπτει συρράξεις, ἀνευ βεβαίας καὶ σαφῶς ἐνεργείας καὶ καθαροῦ ἀποτελέσματος. Τὸ ἥμισυ δὲ ἡμισφαίριόν μας μετετρέπη ἤδη εἰς πολεμικὸν πεδίου, ἢ δὲ ζώνη αὐτοῦ ἐφθασε καὶ μέχρι τοῦ κύκλου τῆς Ἀφρικῆς, ἀνευ οὐδεμιᾶς οὐσιαστικῆς αἰτίας! Τὸ δ' ἀποτέλεσμα τοῦ φοβεροῦ τούτου πολέμου βεβαίως θέλει ἔχει ὡς ἰδιάζον καὶ κύριον μακροὺς στρατιωτικοὺς περιπάτους, ἀπεράντους θαλασσίους ἐλιγμούς καὶ ὠκεανίους ἐκδρομάς, ὡς καὶ μακρὰς ἐκστρατείας πρὸς μόνον τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως ἀντιτιθεμένους, ἐνῶ ταῦτα πάντα κάλλιστα ἠδύνατο νὰ περιορισθῶσι καὶ ἐργασθῶσι ἐν τῇ καὶ περὶ τῇ... Κούβα... ἀμίλλῃ. Ἀλλὰ δέον ἴσως «ὄρος νὰ ἐγκυμονῆσῃ, ἵνα μῦν γεννηῆσῃ.»

Κυβερνητικαὶ μεταβολαὶ ἐν Γαλλίᾳ, Ἰταλίᾳ, Ἰσπανίᾳ, Βουλγαρίᾳ καὶ Ἑλλάδι. Πρὸς τί; ἄσχετον πρὸς τοὺς λαοὺς καὶ σχετικὸν μόνον πρὸς τὴν ἰσορροπίαν τῆς ὑπουργικῆς ἰσορροπίας, δηλαδὴ τῆς κοινοβουλευτικῆς, τῆς προσωπικῆς ἀντιζηλίας τῶν ἐν τῇ πολιτικῇ παλαιόντων κομμάτων. Ἄνευ οὐδενὸς ἀπορρέοντος καλοῦ ἢ κακοῦ. Ἐξ ἀνάγκης ἀλλάζουν τὰ πρόσωπα ταῦτα σήμερον, ὡς ἀλλάσσει ἢ

υπηρετριά μας τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ποτήρια ἢ πινάκια, ἢ διότι ἐφθάρσαν ἢ ἐθραύσθησαν ἢ διότι ἐκκληιδώθησαν καὶ τὰ ἀντικαθιστᾶ ὅπως ἀπλῶς, ἡσυχῶς καὶ φυσικώτατα. Ὁ δὲ οἰκοκύριος μὴ βλέπων τὶ σπουδαῖον καὶ ἐν τῇ μεταβολῇ ταύτῃ ἀρκεῖται νὰ ἐγείρῃ τοὺς ὤμους, ν' ἀδιάφορῇ πρὸς τὴν ματαίαν ἰσῶς μεταβολὴν ταύτην καὶ νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἐργασίαν του.

Ἡ βασίλισσα μας μετὰ τῶν βασιλοπαίδων Χριστοφόρου καὶ Ἀνδρέου ἀπῆλθε εἰς Ρωσίον, καθὼς καὶ ὁ βασιλεὺς εἰς Αἰξ-λὲ-Μπαῖν καὶ τὸ σκότος ἐπέρχεται πυκνότερον πρὸ τῶν ἀμαυρῶν ὀφθαλμῶν μας, ὅταν ἀκριβῶς ἀνεμνομεν τὴν ἄρσιν τοῦ ὑπάρχοντος πρὸ αὐτῶν ἀπὸ τινός σκοτεινοῦ πέπλου καὶ τὴν ἐκκαθάριδιν τοσοῦτων ζωτικῶν ζητημάτων. Καὶ ἦδη ὁ ὀρίζων ὅλον ἐσκοτινιά καὶ ὀλίγον καθαρίζεται καὶ πάλιν ἀμαυροῦται, χωρὶς οὐδὲν νὰ δυνάμεθα πρὸ τοῦ ὄγκου τῆς ἀδυναμίας μας! Αἱ ἐλπίδες μας ἐν τούτοις ἄς συνοδεύσῃ τὰ ἀπερχόμενα ὑψηλὰ πρόσωπα παρὰ τοῖς ἰσχυροῖς καὶ εὐχρηθῶμεν νὰ γίνωσιν ἄγγελα αἰσίων πόθων.

Ἡχῶ

ΕΚ ΤΟΥ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ

Ἔρωσ. Παλαιὰ ἱστορία εὐρωτιῶσα εἰς τ' ἄρ-

6

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

6

ΤΑΧΥΣ ΓΑΜΟΣ

(συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— Τηλεγράφημα! ἐπανελάθεν ὁ Πέτρος καὶ ἠγέρθη προθύμως.

— Τηλεγράφημα! ἐπανελάθε καὶ ἡ Νίνα καὶ ἐπήδησε περιχαρῆς ἐκ τῆς κλίνης.

Καὶ ἀνοίξαντες τὴν θύραν παρέλαθεν αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ θυρωροῦ καὶ αἰθωρεῖ ἀποσφραγίσαντες ἀνέγνωσαν:

«Πέτρον καὶ Νίναν»

Νεάπολιν

«Ἐχετε τὴν εὐχὴν μου ἐπανέλθετε ταχέως εἰς Ἀθήνας».

Ὁ Πέτρος παρετήρει τὴν Νίναν καὶ ἡ Νίνα τὸν Πέτρον, δακρύνοντες ἐκ χαρᾶς καὶ εἰς ἄκρον συγκινημένοι, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ ὁμιλήσωσιν. Εἶτα δέ, ὡς ἐξ ἐνστίχτου ἀμφότεροι ριπτόμενοι εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

χεῖρα τῆς καρδίας καὶ ἀνακκινουμένη εἰς πᾶσαν περίστασιν.

Καρδία γυναικός. Δημόσιος περίπατος παντός περιπατητοῦ.

Λόγιος νέος. Κάλυθος τῶν ἀχρήστων πάσης νεάνιδος ἥτις ἐναποθέτει τὰς ἀδυναμίας τῆς κρίσεώς της.

Στίχοι. Κέρδη ἔτιν' ἀποφέρουσι τὰ ὑπέρογκα κεφάλαια τῆς ἀκρισίας καὶ πενίας! Ἡ ἀνακούφισις πτωχοῦ σπουδαστοῦ ἐν τῷ κενῷ.

Τιμὴ. Λέξι, περὶ ἧς συχνότερον ὀμιλοῦσιν οἱ στερούμενοι τιμῆς ἢ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι.

Φίλος. Ἀγγελία πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

Γάμος. Ἄσυλον τῆς πενίας καὶ δυστυχίας.

Παγὴ ἡδονῆς καὶ ἐξάντλησις τῆς ἡσυχίας.

ΟΛΙΓΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Τὸ μόνον ὅπερ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀγνεῖαν εἶναι ἡ ἀγνοία τῶν τοῦ κόσμου.

Ἡ μνήμη εἶναι ὁ θησαυρὸς πασῶν τῶν ἐπιστημῶν.

Μὴ περιποιῆτε κυρίαν, ἐάν θέλετε νὰ τὴν ἐπαινέσητε.

Ἡ καλλιέργεια τῆς φιλολογίας ἐν πᾶσι τοῖς ἀμκαίοις λαοῖς, ἀποτελεῖ μετὰ τὴν θρησκείαν,

— Τέλος πάντων εἴμεθα σύζυγοι! εἶπον διὰ μιᾶς φωνῆς καὶ λίαν περιχαρεῖς καὶ εἰς ἄκρον εὐχαριστημένοι ἐκλινον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Τί καλὸς πατήρ! εἶπεν ὁ Πέτρος μετ' ὀλίγον συνερχόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ναί! τὸ ἀνέμενον τοῦτο, ἀπήντησεν ἡ Νίνα. Γνωρίζω τὸν χαρακτήρα του. Θυμῶναι ἀλλὰ ταχέως συνέρχεται καὶ συγχωρεῖ.

— ὦ! τώρα, αἰσθάνομαι πλέον τὸν ἑαυτὸν μου ἡσυχον καὶ ἀπηλλαγμένον μεγάλου βάρους, ἐπεὶ πῦν ὁ Πέτρος. Νομίζω, ὅτι με ἀπήλλαξαν μεγάλου κακοῦ καὶ ὅτι μοὶ ἐδώρησαν ὀλόκληρον τὸν κόσμον.

— Ναι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, προσέθηκε ἡ Νίνα. Εἶμαι ἤδη εὐτυχιστάτη καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Ἀθήνας.

— Βεβαίως ὄχι ἀπόψε, Νίνα.

— Ἀπόψε; οὔτε αὔριον, ἀπήντησεν ἡ Νίνα. Εἴμεθα ἤδη σύζυγοι καὶ ἐννοῶ νὰ διασκεδάτωμεν καὶ ὑστερον νὰ φύγωμεν.

— Καὶ ὁ γάμος μας; πῶς καὶ πότε καὶ ποῦ θὰ γίνῃ; Δὲν πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ αὐτοῦ;

— Ὁ γάμος μας; Βεβαίως θὰ γίνῃ εἰς Ἀθήνας.

— Εἰς Ἀθήνας; ἠρώτησε μετ' ἀπορίας ὁ Πέ-

τὸν πρῶτον κοινωνικὸν θησαυρὸν, τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος καὶ τὴν ἐξύστομον ῥομφαίαν τῆς ἀνδρικής ἡλικίας.

Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δύνανται ὁ λόγος νὰ διαίρηθῃ εἰς σπουδαῖον καὶ ταπεινὸν καὶ εἰς ἕκαστον τούτων ἀρμυρίζει ἰδιαιτέρον λεξικὸν καὶ ἰδιαιτέρα γραμματικὴ, εἶναι τὸ ἀστεϊότατον τῶν ἀποφυσμάτων τῆς γλωσσικῆς ἡμῶν πρωτοτυπίας.

Ἡ κυριώτερα ἀρετὴ εἶναι ἡ Ἰώβειος ὑπομονή.

E. P.

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ ΦΑΛΙΡΕΙ....

Ἡ Κα Ἀναστασία ἐκ τινος νῆσον τῶν Κυκλάδων παιδιόθεν ἔτρεφε ἔρωτα διάπυρον διὰ τὰς Ἀθήνας ἤκουε περὶ αὐτῶν πλεῖστα ὄσα, καὶ ὁ τοῦς της ἔτρεχε εἰς ἐπιγελοὺς παραδείσους, καὶ ἡ φαντασία της ἀνέπλαττε ὄνειρα ἐπὶ ὄνειρων, ἀφιστάμενη εἰς αἰθέρια ὕψη.

Εἶχε μάθει ἀρκετὰ γράμματα ἐπιδομένη κυρίως

τρος. Καὶ ἂν ὁ πικτὴρ σου τὸ μετανοήσῃ;

— Ἄ, μπᾶ, τώρα πλέον ὅπου μᾶς ἔδωτε καὶ τὴν εὐχὴν του.

— Ἐχομεν μολαταῦτα παραδείγματα.

— Καὶ δὲν εἶναι καλεῖτερον νὰ στεφνωθῶμεν ἐδῶ;

— Ἄ, ὄχι, εἶπεν ἡ Νίνα μετὰ μικρὰν σκέψιν. Καὶ ἄτοπον καὶ γελοῖον καὶ ἄτοπον εἶναι. Περὶ αὐτοῦ σοὶ ἐγγυῶμαι εἰς Ἀθήνας. Μὴ ἀνησυχεῖ.

— Καλῶς καὶ τοῦτο. Ἐχομεν τίποτε ἄλλο νὰ σκεφθῶμεν ἀπόψε, Νίνα.

— Τίποτε, νομίζω. Αὔριον βλέπωμεν.

— Δὲν θὰ τηλεγραφῆσωμεν εἰς τὸν πατέρα σου νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσωμεν ὅτι ἀναχωροῦμεν με πρώτῃν εὐκαιρίαν;

— Βεβαίως καὶ αὐτὸ αὔριον θὰ γίνῃ.

— Λοιπὸν ἤδη νὰ κοιμηθῶμεν.

— Τί λέγεις; Εἶναι δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Δύο; Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ κοιμηθῶμεν, ἂν μᾶς ἀφήσουν καὶ δὲν μᾶς ἀνησυχίσουν πάλιν.

— Ἀλήθεια! προσέθηκε μετὰ λύπης ὁ Πέτρος

πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο, ἡσυχίαν δὲν εἶχομεν μέχρι τοῦδε.

εἰς ἀποφθέγματα καὶ σοφὰς ῥήσεις. Πλεῖστα ἤξευρε ἐκ στήθους, συχνάκις δ' ἐπανελάμβανε τὸ αἰετὸν μὴ τὰς Ἀθήνας τεθέσσαι, σιέλεχος (κούτσουρο) εἶπ.

ἴσως λοιπὸν νὰ ἐφοβέτο μὴ τὴν εἶπῃ κανεὶς κούτσουρον παρὰ τὴν πνευματικὴν αὐτῆς ἀνάπτυξιν καὶ διὰ τοῦτο σφόδρα ἐπεθόμει νὰ ἴδῃ τὰς Ἀθήνας. Καὶ ὅσον ἔστεργε τοῦτο τόσον παρενεβάλλοντο προσκόμματα.

Τέλος τὸ κατάρθωσε. Ἦτο ὅμως ἀργά, διότι ἠτύχησε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρόν της, ἀλλὰ με συνοδὸν τὸν σύζυγόν της.

Ἐφθασε εἰς Ἀθήνας καὶ ἐθαμβώθη κατὰ τὸ λέγειν της, δὲν εἰξέυρω ὅμως ἂν ἀπὸ σκόνης ἢ ἀπὸ τὰς φυσικὰς καὶ ἐπικτητοὺς καλλονὰς της, περιῆλθε τὰ πάντα, ἐξήτασε προσεκτικῶς τὰ ἀρχαῖα, ἀνέπνευσε σκόνην, ἐπάτησε λάσπην, ἐπισκέφθη τὰ πέριξ καὶ κυρίως τὸ Φάληρον, ἐνθα θὰ ἐξώδευσε οὐκ ὀλίγα, θὰ ἀντελήφθη καὶ ἄλλα τινα ἄσχετα μετὰ τὸν ἑαυτὸν της καὶ μετὰ τὴν ἡλικίαν της, καὶ οὕτω περιώρισε ἀπάσας τὰς ἐντυπώσεις της εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις, τὰς ὁποίας ἐπανελάμβανε μετὰ τὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν πατρίδα της.

— Ὅλα καλὰ καὶ λαμπρά, ἀλλὰ τὸ Φάληρον φαίρει τσέπες καὶ μολά....

Καὶ δὲν ἤρκετο νὰ ἀπαντᾷ οὕτω ἐρωτωμένη, ἀλλὰ καὶ προσεπάθει καὶ προσπαθεῖ ἔτι, ἂν καὶ παρήλθε ἀρκετὸς χρόνος, νὰ στρέψῃ οἰανδήποτε συζήτησιν, νὰ ὁμιλήσῃ περὶ Ἀθηναίων καὶ νὰ καταλήξῃ λέγουσα τὴν ἀνωτέρω φράσιν.

Ὅτω ἐπανελάβε αὐτὴν καὶ εἰς ἐμὲ πέρνει κατὰ τὴν εἰς τὴν νῆσον διαμονὴν μου. Χαρακτηρισμὸς διὰ τὸ Φάληρον λαμπρὸς τῷ ὄντι.

Τὸ Φλέγον.

— Ἄ, τώρα πλέον οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ μᾶς ἀνησυχίσουν καὶ δυνάμεθα πλέον νὰ κοιμηθῶμεν ἡσυχῶς καὶ εὐχαριστημένοι, ἀπήντησεν ἡ Νίνα καὶ διὰ μικρῶν ἀλμάτων ἐπήδησεν εἰς τὴν κλίνην.

Ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ ἄδῃ ὠραῖον τι εὐθυμον ἄσμα τὴν δυοδιάν τῶν Γρεναδιέρων.

— Μπᾶ! πρώτῃν φοράν ὅπου σέ ἤκουσα νὰ τραγουδῆς τόσον ὠραῖα, τῷ λέγει ἡ Νίνα ἡμιανεγειρομένη τῆς κλίνης. Δὲν τὸ ἤξευρα ὅτι ἔχεις γλυκεῖαν καὶ συγκινητικὴν φωνήν.

— Ἄ, τὸ φέρει ἡ περίστασις Νίνα, τῇ λέγει ὁ Πέτρος πλησιάζων αὐτήν. Τώρα ἀνοίγει πλέον ἡ καρδιά μου καὶ ἀναζωπυροῦται τὸ αἰσθητό μου. Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Βιργίνια, ὁ Φάουστ καὶ ἡ Μαργαρίτα διὰ τῶν ἀγμάτων καὶ ἀνθέων ἠγαπήθησαν καὶ ἀφοῦ ὑπέστησαν καὶ αὐτοὶ θυσίας καὶ ἀγῶνας καὶ ὑπέφερον πολλὰ ἐπληρώθη ἡ ἐπιθυμία των καὶ ἠνώθησαν αἱ καρδίαι των.

— Μὰ πῶς; σὺ βλέπω Πέτρε ἔγινες ἤδη αἰσθηματίας. Σ' ἐνόμιζον ψυχρὸν ὡς λίθον καὶ ἀδιάφορον ὡς ξένον καὶ ἤδη ὁμιλεῖς τοσοῦτον περιπαθῶς περὶ ἔρωτος;

— Εἶμαι σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς σου Νίνα καὶ

- Πώς ονομάζεσαι; ωραία μου κόρη;
- Τράβα στο δρόμο σου από δω.
- Πώς είπες; Δεσποινιώ; . . .
- Πώς; πώς; Μαργαρώ; . . .
- "Ας τὸ διάβολο σου λέω ἀπὸ δῶ . . .
- Βεβάζεις . . . τί ωραϊόν φορτίον ἔπου φέρεις! . . . μού τὸ πουλάς;

ΕΥΦΥΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

— Πάτερ μου, ἔλεγέ ποτε κόρη πρὸς τὸν πατέρα της, διατί δὲν μού δίδεις τὸν Νικόλαον;

τὸ αἷμα μου παφλάζει ὡς θερμὸν καὶ ζέον ὕδωρ. Ἐννοῶ, ὅτι μὲ ἀγαπᾷς καὶ ἂν ἔμεινα κάπως ἀδιάφορος, τοῦτο ἦτο διότι ἐφοβούμην νὰ σὲ ἀδικήσω. Ἢδὴ ὅμως ὅτε διελύθησαν τὰ νέφη τῆς ἀμφιβολίας, ἐπῆλθε τὸ αἰσθημα τῆς συμπαιδείας καὶ ἀγάπης καὶ ἐννοῶ κάλλιστα ὅτι εἶσαι πλέον ἰδική μου, θέλω νὰ σοὶ ψάλλω τὸ ἄσμα τοῦ κύκνου. Ἄφου δ' ἠτπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

— Σὲ ἀγαπῶ ἤδη Νίνα τῆ λέγει, μετὰ περιπαθείας εἰλικρινείας καὶ σεβασμοῦ, ὥστε σὲ θεωρῶ ὡς εἰδωλὸν μου, ὡς ἀγγελὸν μου, ὡς θεῖόν μου.

Καὶ γονυπετήτας κατεφίλει τὴν δεξιάν της.

Ἡ Νίνα ὅμως ἀνητυχίστατα ἐκ τῆς παραφορᾶς καὶ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἔρωτος τοῦ Πέτρου καὶ φοβηθεῖσα μήπως ἔπαθε τὰς φρένας, κατῆλθε τῆς κλίνης καὶ παρηκολούθει μετὰ προτοχῆς τὰ διαβήματά του.

— Θεέ μου! ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μήπως ἐτρέλλῃ καὶ ἐν τῇ σκέψει ταύτῃ ἡ διάνοιά της ἐταράττετο καὶ αἱ φρένες της ἐσαλεύοντο.

— Πέτρε, τῷ λέγει, ἤκουτα πλέον, τὸ ἄσμα σου μὲ συγκινεῖ, ἀρκεῖ, παῦσον πλέον. Εἶναι καιρὸς νὰ κοιμηθῶμεν.

— Τὸν Νικόλαον; ἀλλὰ αὐτὸς εἶναι χαρτοπαίκτης κόρη μου.

— Μήπως καὶ σεῖς δὲν παίζετε εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον; πάτερ.

— Ναί, ἀλλ' ἐγὼ κερδίζω, ἐνῶ αὐτὸς πάντοτε χάνει.

— Ἐν τούτοις κερδίζει εἰς τὸν ἔρωτα.

— Κ' ἐν τούτοις διὰ νὰ γίνῃ τις σύζυγος, Ἐλεονόρα πρέπει νὰ κερδίζῃ παντοῦ.

— Ἀλλὰ, φίλε μου, ἔλεγεν ἡ Καλυψὼ πρὸς τὸν σύζυγόν της παραπονουμένη, ἡ γνώμη μου δὲν ἀξίζει πλέον ποτέ;

— ὦ, πῶς ἀγαπητὴ μου, τῇ ἀπήντα ὁ σύζυγος ἰδοῦ. Ὅσακις ἔχομεν τὴν αὐτὴν γνώμην θὰ ὑπερισχύῃ ἡ ἰδική σου, ὅσακις δὲ ἔχομεν διαφορετικὴν, θὰ ὑπερισχύῃ ἡ ἰδική μου.

Ἐν ὄρα περιπάτου παρετηρήθη, ὅτι ὁ σύζυγος τῆς Κυρίας Ἐλένης ἠκολούθει πάντοτε τελευταῖος τὴν ὁμήγουριν.

— Ἀλλὰ, διατί, τῇ λέγει τότε ὁ κ. Δ... ὁ σύζυγός σας μένει πάντοτε ὀπίσω, Κυρία, εἶναι θυμωμένος μαζὺ σας;

— Ἄ, ὄχι, Κύριε, ἀλλὰ ὁ σύζυγος ἀρέσκειται πάντοτε νὰ εἶναι ὑστερόγραφον ἀπαντᾷ ἡ Κυρία Ἐλένη μειδιῶσα.

— Ἀγαπητὴ μου, ἔλεγεν ὁ Μιμῆκος πρὸς τὴν σύζυγόν του, μετὰ χαριέντος ὕφους, δάνεισόν μοι 100 δραχμὰς καὶ θὰ σοὶ τὰς ἐπιστρέψω ἀφευκτικῶς, ἅμα κερδίσω.

— Καὶ ἂν τὰς χάσης, τίς θὰ μοὶ τὰς ἐπι-

Ἄλλ' αὐτὸς ἐξηκολούθει καὶ ἐκείνη τὸν καθικέτευε νὰ παύσῃ.

— Ἐρωτα μού ἐζήτησας Νίνα, καρδίαν ἀφοσιωμένην, ἀγάπην αἰωνίαν! Δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης;

— Καλὰ, ἤκουσα, Πέτρε, παῦσον πλέον. Ἐκουράσθην!

— Ἐκουράσθης; Ἀλλὰ ὁ ἔρωσ Νίνα, κουράζεται; πονεῖ;

— Θεέ μου! ἀνέκραξε τότε ἡ Νίνα περίλυπος κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν της, τὸν ἐτρέλλανε! Εἶμαι δυστυχής!

Καὶ ἤρξατο νὰ κλαίῃ, ὅτε παρατηρήσας τοῦτο ὁ Πέτρος.

— Ἄ, ναί, τῇ εἶπε, πρέπει ἤδη νὰ κλαύσωμεν ὁμοῦ. Εἶμεθα ἔνοχοι σφοδροῦ, ἀκαταχέτου καὶ ἐνόχου ἔρωτος καὶ πρέπει νὰ τιμωρηθῶμεν ἐν τῷ ἔρωτι καὶ διὰ τοῦ ἔρωτος ἡμῶν.

Καὶ ἐγείρας τὴν σύτροφόν του.

— Ἐγέρθητι ἤδη, τῇ λέγει, ἐγέρθητι νὰ κοιμηθῶμεν, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐνωθῶμεν καὶ ἐν τῇ ἐνώτει μας ἄς ἀναμείνωμεν τὸ πεπρωμένον μας!

Ἐποβηθῆσας δὲ τότε αὐτὴν κλαίουσαν ἐτι ἐν βαθυτάτῃ συγκινήσει καὶ σιωπῇ, ἀνῆλθον ἐπὶ

στρέψη τότε ἐρωτᾷ μετ' ἀπορίας ἡ σύζυγος.

— Ἀἶ, τότε, θὰ σοὶ τὰς ἐπιστρέψῃ ὁ Μιλτιάδης, ὅστις θὰ μοὶ τὰς κερδίσῃ ὑπέλαβεν ὁ Μιμῆκος μετὰ συνωφρευμένου ὕφους.

Ἄπιστωτής. Εἰς τὸ θέατρον πρέπει νὰ πηγαίνῃ τις, ὅποταν δὲν χρεωστῆ εἰς οὐδέναν.

Ἄσφειλέτης. Ναί, ἀλλὰ ὅποταν ἔχει εἰσιτήριο δωρεάν;

Ἄπιστωτής. Τότε νὰ πηγαίνῃ νὰ βλέπῃ δράματα καὶ ὄχι κωμωδίας.

Ἄγαπητὴ Μανῶλη, βλέπω ἡ κόρη σου ὅσῳ πηγαίνει γίνεται ὠραιοτέρα.

— Τὸ εἶδα πρὶν ἀπὸ πέννα, ἀλλὰ τώρα βρωμαεὶ μπαρουτι.

— Μπα, γιατί;

— Εἶναι ἀρραβωνιασμένη.

Εἰς τὴν Ἐκθεσιν τῶν ἀνθέων.

Ἡ ἀνθοπώλης. Ἀλλὰ Κύριε, ὁ υἱός σας πρὸ ὀλίγου μοὶ ἐπλήρωσεν 25 δραχμὰς ἐν ὁμοίον ῥόδον ἐνῶ σεῖς μόνον δύο;

Ἄ Κύριος. Ἐχει δίκαιον, ὠραία μοι ἀνθοπώλης, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω τόσον πλούσιον πατέρα, ὡς αὐτός, διὰ νὰ σπαταλῶ τόσον εὐκόλως τὰ χρήματα.

Ἄγαπητὴ μου, κάποιος περιμένει ἐδῶ μετὰ λαχανικά.

— Λαχανικά; καλὲ αὐτὸ εἶναι τὸ νέο καπελλῖνον μου.

τῆς κλίνης των, ὅπου ἐν ἀμοιβαίῳ καὶ διαρκεῖ ἀτπασμῷ διῆλθον τὴν νύκτα ὅλην, ὡς ἀνάισθητοι μέθυτοι ἐν τῷ νέκταρι τοῦ αἰνιγματώδους ἔρωτος τοῦ μυστηριώδους τούτου κόσμου.

Ἄλλοις ἐκλινε πρὸς τὴν δύτιν του, καὶ αἱ λαμπρὰ αὐτοῦ ἀκτῖνες ἐχρυσίζον τὰς ὑάλους τῶν θυρίδων τῶν ποικίλων οἰκιῶν τοῦ Πειραιῶς, ὅτε ἡ Atalia, ὠραῖον ἀτμόπλοιο τῆς ἐταιρείας Δούβ εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα.

Ἡλικιωμένους τις κύριος ἐν συνοδείᾳ μετὰ τινος φίλου του ἀνυπομονῶς ἐβιάζετο παρὰ τὴν προκυμλίαν, ὅτε μὲν μετὰ θυμοῦ κινῶν τὴν ράβδον του, ὅτε δὲ φυτῶν ἀπὸ τοῦ στόματος, ὡς νὰ ἐπάλαιον αἱ σκέψεις του πρὸς ματαιωθεῖσιν ἐπιθυμίαν του καὶ νὰ ἐξεδικεῖτο τὸν ἐχθρόν του.

— Τέλος πάντων τῷ ἔλεγεν ὁ φίλος, ἰδοῦ τέλος φθάνουν, θὰ λησμονήσῃς τὰ παρελθόντα; Εἶναι τέχνα σου. Θὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοιο;

— Ὅχι, τῷ ἀπήντα ἐκείνος, ἔχω τὸ σχέδιόν μου, δὲν θὰ ὑποπέτω, οὔτε θὰ ταπεινωθῶ ἕως ἐκεῖ.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς;

Ἐκδότης πρὸς ἀστειογράφον. «τὰ εὐφυολογήματά σας δὲν ἔχουν πρωτοτυπίαν».

Ἄστειογράφος (ἐρεθισθεὶς) «ὁμοίως καὶ ἡ κρίσις σας».

— Ἄιντε πάλιν. Ὅσαις φορές περάσης κοντὰ μου, μού τὰ κάνεις θάλασσα, Λίτσα.

— Εἶμαι ὅλο φουρτούνα καὶ τὸν θυμὸ ποῦ ἔχω εἰμπορῶ νὰ σὲ πνίξω.

— Ἀφῆσέ με νὰ πῶ τὸ κονιάκ καὶ ξαναπέρρασε νὰ μὲ πνίξῃς.

— Ἄμ ἔνοια σου, σὲ πνίγω καὶ μὲ στὰ χέρια μου . . .

— Εἶναι ἰδικός μου λογαριασμός.

— Ἀλλὰ, μοὶ ὑπεσχέθης . . .

— Κιὰ, ἄφες με σὲ λέγω, μὴ μὲ στενοχωρεῖς περισσότερον . . .

Καὶ ὁ τετραωμένος τὴν καρδίαν πατῆρ ἔξακίλουθεὶ νὰ βιδίξῃ κατὰ μῆκος τῆς προκυμλίας ὅλως σιωπηλὸς καὶ ἐντελῶς σύννους.

Δὲν παρῆλθον πολλὰ στιγμαὶ οὔτω καὶ μία λέμβος ἐφάνη φέρουσα τὴν Νίναν μετὰ τοῦ Πέτρου.

— Ἴδου αὐτοί, ἔρχονται, λέγει πρὸς τὸν πατέρα ὁ φίλος.

Ἄ κ. Δ... τοὺς εἶχεν ἰδεῖ, καὶ ἀπὸ μακρὰν παρατηρῶν τὴν θυγατέρα του, ἐξέβλεπε βελθὺν ἀναστεναγμὸν, ἴπτικὸ ἀκίνητος καὶ δὲν ὠμίλει, παρετήρει καὶ ἐσκέπτετο, ἀλλὰ τίς οἶδε ὅποια ἀντίθετα πάθη ἐπάλαιον ἐν τῇ καρδίᾳ του.

Οἱ δύο ἔνοχοι ἀπέναντι τοῦ πατρὸς καὶ θύματα ἀπέναντι τῆς ἀδυναμίας τοῦ αἰσθήματος, μόλις ἐξῆλθον τῆς λέμβου ἐρρίφθησαν ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρὸς.

Ἡ στιγμὴ ἦν κριστικωτάτη. Οὐδεὶς ὠμίλει.

— Πάτερ, συγγνώμην, τῷ λέγει ἡ θυγὰτρη του,

Ἄ Πέτρος σύσσωμος ἔτρεμεν.

ΕΛΛΑ!

"Ελ' αγάπη μου εσύ
 ὡμορφὴ ψαροπούλα,
 γιὰ συντροφιά χρυσὴ
 στὴ ζηλευτὴ βαρκοῦλα.

Ν' ἀπλώσω τὸ πανάκι της,
 νὰ μποῦμε μὲ χαρὰ
 γοργόφτερα νὰ τρέχουμε
 στὰ γαλανὰ νερά.

Νὰ ρίξεις τὸ δικτάκι σου
 ψαράκια ν' ἀγκιστρῶσης
 κ' ὕστερα στὴν κόφρα σου
 μὲ χάρι νὰ τ' ἀπλώσης.

Κι' ὅπως αὐτὰ θὰ σπαρταροῦν
 τὴν θάλασσα θὰ θέλουν·
 "Ἔτσι καὶ τὰ χεράκια μου,
 νὰ σ' ἀγκαλιάσουν θέλουν.

Φῶτος Λυγερινός.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Αἱ γυναῖκες, εἶναι ὅ,τι ὠραῖον καὶ εὐφυές ἐν
 τῇ ἀνθρωπότητι, Οὐδέποτε εἶναι ἔνοχοι διὰ τὰ
 σφάλματά των. Ζητήσατε τὸν ἄνδρα εἰς πᾶσαν
 αἰτίαν.

✦✦

Πνευματώδης γυνὴ φέρει μέγα κόπον νὰ
 ἦναι πάντοτε καὶ ἐντελῶς καλὴ. Ἐπιτυχά-
 νουσα ἔχει μεγάλην ἀξίαν.

Ὁ κ. Δ... ἠτοιμάζετο ὡ; τίγρις νὰ ἐπιπέσει
 κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς σπαράξει ὅτε ἐνδόμυχος σκέ-
 ψις τὸν ἠνάγκασε νὰ εἶπῃ εἰς τὴν θυγατέρα του·
 — Δὲν ἐσυλλογίσθης, ἀθλίᾳ, τὴν μητέρα σου;
 — Πρὸς χάριν τῆς μνήμης ἐκείνης, συγχώρη-
 σόν με πάτερ, ὑπέλαβε τότε ἡ Νίνα, διότι καὶ ἐγὼ
 θὰ γίνω μήτηρ καὶ τότε...

— Ἀχ, ἡμαρτον, κόρη μου, τῇ λέγει τότε ὁ
 πατήρ, συλλογισθεῖς τι. Εἶναι ἴσως ἀργὰ καὶ
 ἔχεις ἀνάγκην ἀκόμη ἐμοῦ καὶ ἐγὼ σοῦ. Καλῶς,
 ἔλθετε μετ' ἐμοῦ καὶ σὰς συγχωρῶ.

Λαμβάνων δ' ἀμφοτέρους ἀπὸ τῆς χειρὸς τοὺς
 ὠδήγησεν εἰς παρακειμένην ἀμαξὴν καὶ ἀνῆλθον
 ἀμέσως εἰς Ἀθήνας.

Καθ' ὁδὸν ἡ Νίνα, τῇ προσκλήσει τοῦ πατρὸς
 της, τῷ διηγήθη ἐν λεπτομερείᾳ πάντα τὰ δια-
 τρέξαντα τοῦ ταξιδίου των.

— Ὡστε δὲν ἀπομένει ἢ εἰς τυπικὸς γάμος

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΥΠΟΤΑΓΗΣ

Αὐστηρὸς τις φιλάργυρος πατὴρ ἐπέ-
 τασσε τῷ μονακρίῳ αὐτοῦ υἱῷ οὐδέποτε
 νὰ ἀποφαίνεται πρὶν ἢ
 καλῶς τρὶς σκεφθῆ. Καὶ
 ὁ ἀφοσιωμένος υἱὸς πι-
 στῶς ἀκολουθῶν τὸ πα-
 ράγγελμα τοῦ πατρὸς,
 προσελάθει παντὶ σθένει
 καὶ πάσῃ θυσίᾳ νὰ τὸν
 εὐχαριστῆ.

Ἡμέραν ὅμως τινά,
 ἐνῶ ὁ πατὴρ εὐρίσκειτο
 εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ γρά-
 φων καὶ ὦν πολὺ ἀπρησ-
 χολημένος, κλέπτῃς εἰ-
 σελθὼν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπου
 ἐκάθητο ὁ υἱὸς ἀναγινώσκων, ἀφήρεσεν
 ἐπιτηδεῖως ἀπὸ τοῦ ἑρμαρίου πολὺτιμά
 τινα ἀνικείμενα καὶ ὅλως ἡσύχως ἀπῆρ-
 χετο, ὅτε ὁ καλὸς υἱὸς παρατηρήσας τοῦτο,
 ἔσπευσε παρὰ τῷ πεφλημένῳ αὐτοῦ πατρὶ
 καὶ ἀρχίζων σκεπτόμενος, ἀναφωνεῖ:

— Πάτερ, μοὶ φαίνεται....

— Αἶ, τί σοὶ φαίνεται, τῷ ἀπαντᾷ ὁ πα-
 τήρ, ἐξακολουθῶν πάντοτε γράφων.

— Πάτερ, μοὶ φαίνεται, ἐξακολουθεῖ ὁ
 πιστὸς υἱὸς καὶ πάλιν σταματᾷ.

— Αἶ, τί σοὶ φαίνεται, ἐσκέφθης καλῶς;
 ἐπιλέγει ὁ πατήρ εἰς ἄκρον εὐχαριστημένος
 ἐκ τῆς συνέσεως τοῦ υἱοῦ του, λέγει.

— Πάτερ, μοὶ φαίνεται, ἐξακολουθεῖ
 ὅλως ἀπαθῶς ὁ υἱὸς, ὅτι εἰς κλέπτῃς εἰ-
 σῆλθεν ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπου ἀνεγίνωσκον
 καὶ ἀφαιρέσας τὰ κοσμήματα ἐκ τοῦ ἑρμα-
 ρίου ὄχθετο ἀπελθῶν.

Ὁ Ἀγαθὸς πατὴρ τότε εἰς ἄκρον εὐχα-
 ριστημένος ἐκ τῆς διαγωγῆς τοῦ υἱοῦ του,

ταχύς, εἶπε τότε ὁ πατήρ.

— Εἰς γάμος ταχύς, ἐπανελάθεν ἡ θυγάτηρ του.

— Καὶ οὐδὲν ἄλλο, προσέθηκεν ὁ Πέτρος.

— Οὔτε προίκα; ἐρωτᾷ τότε ὁ κ. Δ...

— Τίποτε, μοὶ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη τῆς κόρης σας
 καὶ ἡ ὑμετέρα συμπάθεια, ἀπήνησεν ὁ Πέτρος.

— Τότε ἔχετε τὴν εὐχὴν μου θὰ ζήσωμεν ὁμοῦ
 καὶ μετὰ θάνατον τὰ ὑπάρχοντά μου εἶναι ἰδικά
 σας, συνεπλήρωσεν ὁ γέρον.

Τὴν ἐπαύριον τὴν ἐσπέραν ἐγένετο ὁ ταχύς γά-
 μος καὶ οἱ ἡμέτεροι ἤρωες χάρις τῇ ἀγάπῃ καὶ
 ἀγρύπνῳ φροντίδι τοῦ φιλοστόργου πατρὸς ζῶσιν
 εὐτυχεῖς καὶ ἐν συμνοίᾳ μετὰ μικροῦ ἀγγέλου,
 ὃν ἤδη ἀπέκτησαν καὶ τὸν ὁποῖον ἐκάλεσαν Μιρ-
 γαρίταν, πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐν Νεαπόλει περιο-
 δείας των.

Ροῦς.

ἀφῆκεν ἀμέσως τὴν ἐργασίαν του καὶ ἀσπα-
 ζόμενος αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον:

— Εἶσαι ἀξίος υἱὸς μου, τῷ λέγει. Δὲν
 λυποῦμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν, διότι κερδίζω
 ἐκ τῆς συνέσεώς σου. Ἡ σύνεσις αὕτη κα-
 λύπτει πολλὰς τοιαύτας μνδαμινὰς ζημίας.

ΤΟΠΙΚΑ

Κυρία τις προσέρχεται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον
 καὶ ζητεῖ τεσσαρακοντάλεπτον γραμματόσημον,
 Ὁ ὑπάλληλος κ. Μον... τῇ δίδει 2 εικοσά-
 λεπτα,

— Τεσσαρακοντάλεπτον, σὰς εἶπον, τῷ λέ-
 γει ἡ Κυρία.

— Δὲν ἔχω τῇ ἀπαντᾷ ὁ ὑπάλληλος, καὶ
 τῇ ἐπιστρέφει τὰ χρήματα.

— Μὰ τί θὰ κάμω, τί κατάστασις εἶναι
 αὕτη; ἐπιλέγει ἡ γυνὴ μετὰ θυμοῦ.

— Τί θὰ κάμετε, ξέρω γὼ; ἀπαντᾷ ὁ κ.
 Μον...

— Βάλλετε δύο εικοσάλεπτα ἐπὶ τοῦ γράμ-
 ματός σας, καὶ εἶναι τὸ ἴδιον τῇ λέγει τότε
 Κυρία τις παρεμβαίνων.

— Ἀ, καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ λέγει τόσην ὥραν!
 ἀπαντᾷ αὕτη μετὰ θυμοῦ.

— Μήπως με' ῥώτησες, Κυρία μου, τῇ ἐπι-
 λέγει ὁ κ. Μον...

— Ὁ κ. Νικ... διορισθεῖς ἐσχάτως διεψ-
 θυντῆς Καπνοκοπτηρίου, ἠτοιμάζετο ν' ἀναχω-
 ρήσῃ, ὅτε τὸν πλησιάζει νέος τις.

— Σὰς παρακκῶ, τῷ λέγει, νὰ μὲ προσλά-
 βητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας, θὰ μείνητε πολὺ
 εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ.

— Μὰ πῶς; τίς εἶσαι; δὲν σὲ γνωρίζω,
 τῷ ἀπαντᾷ ὁ κ. Νικ...

— Καλεῖτε, διότι ἂν μ' ἐγνωρίζατε...

— Ἀ, εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἐπιτηδεῖους;... ξεύ-
 ρω; δὲν μοῦ κάνεις παιδί μου, πῆγαινε.

— Ἀ, θέλετε τότε ἀπὸ τοὺς κουτούς, νὰ
 μὴ γνωρίζουν... καὶ ὑποχωρεῖ ὁ νέος μειδιῶν.

— Συνεχαίρετό τις τὸν κύριον Μ... διὰ τὸν
 διορισμὸν του καὶ τῷ ἠῤυχετο καὶ εἰς ἀνώτερα.

— Ὡ, σὰς παρακαλῶ τῷ ἀπαντᾷ ὁ νέος

ὑπουργός, τούνηντιν νὰ μοὶ εὐχεσθε καὶ εἰς
 κατώτερα, ἀφοῦ ταχέως πάλιν θὰ ἐπανεέλθω
 εἰς τὴν θέσιν μου.

Ἐνοικιαστῆς τις παρουσιάσθη εἰς τὸν πρῦτα-
 νιν καὶ τῷ ἐζήτησεν οἰκίαν τινὰ τοῦ ἰδρύματος,
 διδομένην πρὸς ἐνοίκιον.

— Καὶ θὰ δύνασκι σὺ νὰ πληρώνῃς 3,600
 δρ. κατ' ἔτος; τὸν ἐρωτᾷ ἀμφιβάλλον ὁ πρῦ-
 τανις.

— Μὰ ἂν εἶναι διὰ νὰ πληρώνω, δὲν θὰ ἤρ-
 χόμην σὲ σὰς, Κύριε πρῦτανι, Σκοπὸς γιὰ εὐκο-
 λία. Ἐπειτα σὰς ἔφερα καὶ γράμμα.

— Καὶ γράμμα; ἀπὸ ποῖον;

— Ἀπὸ τὸν δήμαρχον. Δὲν εἶμαι ἐγὼ 'ποῦ
 μοῦ ἐδώσατε προχθὲς ἐπιστολή γιὰ τὸν δήμαρ-
 χον, νὰ μοῦ βάλῃ τὸ κορίτσι μου δωρεὰν εἰς
 τὴν Ἐταιρείαν;

— Ἀ, ναί, καὶ τώρα;

— Αἶ, τώρα ὁ δήμαρχος θέλει τὸ ρουσφέτι
 του πίσω νὰ μοῦ 'νοικιάσῃς τὸ σπῆτι τοῦ Πα-
 νεπιστημίου.

Αἱ ἐφημερίδες προχθὲς διέψευσαν τὰς ἀνα-
 γραφείσας δῆθεν γενομένους ταραχὰς εἰς τὰ
 σύνορα.

— Μὰ τί διάβολον πλέον, ἔλεγεν εἰς ἀνα-
 γνώστης, ὅ,τι καὶ ἂν γράψουν, τὰ διαψεύδουν
 τὴν ἐπιούσαν, αὐτὰ αἱ ἐφημερίδες;

— Εὐτυχῶς, ναί, τῷ ἀπαντᾷ εἰς παρακεί-
 μενος ρεπορτερ, ἡμεῖς ἐξαφανιζόμεν ὅ,τι κακὸν
 καὶ ἂν πράξωμεν, ἐνῶ δυστυχῶς σεις δικιωνί-
 ζεσαι ὅ,τι κακὸν καὶ ἂν εἴπητε.

Ὁραία τις Κυρία τεσσαρακοντούτις, ὅπως
 ἀποφυγῇ τὰς ἐκτενεῖς ἐνοχλήσεις παρακειμένου
 αὐτῇ νεήλδος ἐν τινι συναναστροφῇ καὶ δικ-
 κόψῃ αὐτόν.

— Ποῖον εἶναι τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ γάτος;
 τὸν ἐρωτᾷ.

— Τὸ γατάκι, τῇ ἀπαντᾷ ὁ νέος εὐχκρι-
 στημένος.

— Τὸ ὑποκοριστικὸν τοῦ σκύλου;

— Σκυλάκι, τῇ ἀπαντᾷ ἀμέσως ὑπερχαρῆς,
 ὅτι τὸ εὔρεν.

— Ἀμ τοῦ κουτός; τὸν ἐρωτᾷ εἶτα ἀπο-
 τώμως.

— Τοῦ κουτός;... κουτάκι; τῇ ἀπαντᾷ
 μετ' ἀπορίας ὅμως αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ νέος.

— Αἶ, πῆγαινε νὰ τὸ εὔρης, δὲν εἶναι αὐτό,
 τῷ λέγει ἡ πονηρὰ Κυρία καὶ τὸν ἀφῆκεν,

— Σπουδαῖον κακούργημα συνέβη χθὲς ἔλεγέ
 τις πρὸς ὁμήγυριν. Ἐκλεψέ τις ἀπὸ τὴν τρά-
 πεζαν 50,000 δρ. καὶ ἐξηφανίσθη.

— Τί σὰς ἔκαμε περισσότερὰν ἐντύπωσιν, τὸν ἐρωτᾷ τότε εἰς ἐκ τῆς ὁμηγύρεως, ἢ μᾶλλον τί σὰς λυπεῖ περισσότερον ἢ ἐξαφάνισις τῶν χρημάτων ἢ τοῦ ἀνθρώπου;

— Μὰ, μᾶλλον ὁ τρόπος τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἐξαφάνισις μοὶ ἔκαμαν ἐντύπωσιν, εὐφυῶς παρετήρησεν ὁ ἀκούσιος ἀμφιτρώων.

Τί δυσκολώτερον πρᾶγμα εἰς ἓνα ἠθοποιόν; ἤρώτα κυρία τις τὸν θιασάρχην κύριον Κοτοπούλην.

— Αἶ, κυρία μου, τὸ δυσκολώτερον πρᾶγμα εἰς ἓνα ἠθοποιόν, τῇ ἀπήντησεν ὁ κ. Κοτοπούλης, εἶνε νὰ κάμη τὴν Μαύρην θάλασσαν Ἀσπρην, τὴν Ἐρυθράν, Κιτρίνην καὶ τὴν Μεσόγειον Κασπίαν.

— Μπᾶ, καὶ ἐγὼ ἤκουσα ὅτι πολλάκις κάμνετε τὸν οὐρανὸν μὲ τ' ἄστρα του θάλασσαν καὶ τώρα εἰς τὰ χρώματα...

— Αἶ, κυρία μου, ἄλλοτε τὰ ἔκαμναμε ὅλα θάλασσαν, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἤδη τὰ ἔκαμναμε ὅλα στεργιά, κι' ἀράξαμεν...

Ecce homo — Ἴδου ὁ ἄνθρωπος.

Πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ σοβαροῦ μετὰ τοῦ εὐτραπέλου, τοῦ καλοῦ μετὰ τοῦ κακοῦ, τοῦ θανάτου μετὰ τῆς ζωῆς, τῆς κινήσεως μετὰ τῆς ἠσυχίας, τῆς κινήσεως μετὰ τῆς ἀκινήσεως, τῆς συνθέσεως μετὰ τῆς ἀποσυνθέσεως, τῆς θλίψεως μετὰ τοῦ γέλωτος, τῆς σπουδῆς μετὰ τῆς παιδιᾶς, τῆς ἀρχῆς μετὰ τοῦ τέλους, τῆς ἐλπίδος μετὰ τῆς ἀπελπισίας, τοῦ μηδενὸς μετὰ τοῦ παντός καὶ τοῦ παρόντος μετὰ τοῦ μέλλοντος! καὶ ὀπισθεν ὅλων αὐτῶν;... τοῦ ἀοράτου!

Λύσις τοῦ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 3 γροῖθου.

ἽΟπισθεν. Καπνός.

ἽΕμπροσθεν. Αὐτός.

ἽἘλυσαν ὁ καλὸς Πάρις, ὅστις ἦλθε καὶ ἔλαβε τὸ ποῦρον, ἢ Μυριχνθοῦσα, ὁ νέος τῆς Περιωπῆς, ὁ Ἄλέξ. Καλιγούλης, καὶ ἡ μικρὰ Δεσποινίς. ἽἘλένη Πατρικίου.

Αἶνιγμα 3

Πουθενὰ δὲν φέρω κάπα

Καὶ εἶμαι ἐντελῶς γυμνή.

Κι' ἂν δὲν φέρω διόλου τσάπα

ἽἩ φωνὴ μου ἀντιλαλεῖ.

ΠΙΛΟΠΩΛΕΙΟΝ

B. ZARFANH ΚΑΙ N. PAKINTZH

ἽὈδὸς Σταδίου ἀριθ. 19.

ἽἘν Ἀθήναις. ἽἘναντι Βασ. Σταύλων.

Μεγάλῃ καὶ πρόσφατος συλλογὴ πέλων καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ παντός εἶδους, σχήματος καὶ ποιότητος. ἽΥποκάμισα καὶ κολλάρα τῶν καλειτέρων ἐργοστασίων. λαίμοδετα ὠραιότατοι καὶ κομψότατοι. Χειρόνια στερεότατα τῶν καλειτέρων δερμάτων. ἽΟμβρέλα καλλιῆς ποιότητος καὶ ῥάβδοι πολλῶν εἰδῶν καὶ σχημάτων.

Τιμαὶ συμφερόταται

ΣΠΑΡΤΗΣ ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

ἽὈδὸς Κολοκοτρώνη ὀπισθεν τῆς Βουλῆς

ἽὈμβρέλλαι, ἽΑλεξήλια, ἽὈμβρέλλαι

τοῦ τελευταίου

συρμοῦ

ὠραιόταται

καρέ, ρ γέ

κλαδωταὶ

ἐγχώριοι

καὶ

στερεώταται

Ἵἠγγυμμένα

διὰ πέντε ἔτη.

Κυρία

Ἵῤέξατε, σπεύσατε

δοκιμάσατε,

ἽἘγχώριος βιομηχανία, ἀληθὴς

καὶ οὐχὶ ψευδὴς καὶ πλαστί.

